

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/82/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5316203020
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5316203020.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v spore žalobcov: 1/ U. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX, XXX XX N. a 2/ L. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX, XXX XX N., obaja zastúpení Mgr. Štefanom Krnáčom, advokátom so sídlom Černyševského 10, 851 01 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 50 776 959, proti žalovaným: 1/ ADMIN CREDIT s. r. o., so sídlom Revoluční 1403/28, 110 00 Praha 1, Česká republika, IČ: 040 50 932 a 2/ Tatra credit a. s., so sídlom Námestie slobody 10/1718, 921 01 Piešťany, IČO: 44 975 775, zastúpený obchodnou spoločnosťou L.I.B. legal s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 47 237 546, o určenie neplatnosti úverovej zmluvy, v konaní o odvolaní žalovaného v rade 2/ proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 8C/75/2016-85 zo dňa 06.05.2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 8C/75/2016-85 zo dňa 06.05.2020 vo výroku II. mení tak, že žalobu voči žalovanému v rade 2/ zamietá.

II. Žalobcovia v rade 1/ a 2/ sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému v rade 2/ trovy konania na súde prvej inštancie, ako aj trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

III. Vo výrokoch I. a III. ostáva rozsudok Okresného súdu Čadca č. k. 8C/75/2016-85 zo dňa 06.05.2020 nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu voči žalovanému v rade 1/ (výrok I.) Zároveň týmto rozsudkom určil, že úverová zmluva č. 246/12 zo dňa 13.02.2012 (išlo o zrejmu nesprávnosť, keďže predmetom sporu bola zmluva datovaná dňom 13.12.2012), uzavretá medzi žalobcami v rade 1/ a 2/ na strane jednej a žalovaným v rade 2/ na strane druhej, je neplatná (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný v rade 1/ má voči žalobcom v rade 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, v rozsahu 100 % (výrok III.) a zároveň, že žalobcovia v rade 1/ a 2/ majú voči žalovanému v rade 2/ nárok na náhradu trov konania, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku, v rozsahu 100 % (výrok IV.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia okresný súd poukázal na to, že v danom prípade ide o žalobu v zmysle ust. § 137 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v nadväznosti na ust. § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“). Pokiaľ ide o žalobu podanú voči žalovanému v rade 1/, tento sa stal veriteľom pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 11.12.2015, od ktorej však následne po podaní žaloby dňa

28.04.2016 žalovaný v rade 2/ odstúpil. Platnosť odstúpenia od uvedenej zmluvy nikto nenamietal, resp. nikto neplatnosť netvrdil. Okresný súd teda ustálil, že pasívne vecne legitimovaným je v danom prípade žalovaný v rade 2/ ako pôvodný veriteľ zo zmluvy o úvere. Predmetom sporu bolo určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. 246/12 zo dňa 13.12.2012. Žalobcovia tvrdili dva hlavné dôvody neplatnosti tejto zmluvy, a to neprimeranosť výšky úroku z úveru, resp. odplaty v rozsahu 36 % ročne, čo je podľa nich v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi a tiež porušenie povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou pred poskytnutím úveru dlžníkom. Vo vzťahu k prvému dôvodu neplatnosti okresný súd aplikoval ako hmotnoprávnu normu ustanovenie zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník účinné ku dňu vzniku zmluvného vzťahu, v zmysle ktorého postup žalovaného v rade 2/ bolo možné vyhodnotiť ako postup v rozpore so zákonom, v danom prípade s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 11 Občianskeho zákonníka. V nadväznosti na uvedené preto konštatoval neprijateľnosť, a teda neplatnosť dojednania odplaty. Okresný súd vyslovil názor, že pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke, resp. úvere koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnom plnení uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa dlžník nachádza, s primeranou výškou odplaty za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné finančné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Neprimeranou, a preto odporujúcou i dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím na najvyššie úrokové sadzby uplatňované bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Zo zmluvy o úvere, ktorú učinili žalobcovia predmetom sporu, vyplýva ročná úroková sadzba úveru vo výške 36 % ročne. Žalobcovia v žalobe tvrdili, že priemerná bankami poskytovaná úroková sadzba s fixáciou do jedného roka na úvery na bývanie v decembri 2012 bola 4,44 % ročne. Toto tvrdenie žalovaný v rade 2/ žiadnym spôsobom nespochybnil, nerozporoval, nevyvrátil, okresný súd ho teda považoval za nepopreté. Žalovaný v rade 2/ v tomto smere argumentoval iba tým, že keďže nemá postavenie bankového subjektu a znáša vyššiu mieru rizika, je oprávnený požadovať vyššie úroky, ako aj ďalšie náklady spojené s úverom, než banky. Svoje tvrdenie v tomto smere však nepreukázal. Okresný súd ustálil, že uvedené ustanovenie o odplate bez pochyb zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnosti zmluvných strán, a to v neprospech spotrebiteľa. Je prejavom evidentnej nadvlády žalovaného v rade 2/ ako dodávateľa nad žalobcami ako spotrebiteľmi. Okresný súd ďalej skúmal, či neplatnosť jednej zo zmluvných podmienok spôsobuje neplatnosť zmluvy ako celku, pričom k uvedenému odkázal na ust. § 41 Občianskeho zákonníka. Podotkol, že ak jedna zo zmluvných podmienok je podstatnou náležitosťou právneho úkonu, neoddeliteľnou časťou zmluvy, jej neplatnosť musí mať za následok neplatnosť celej zmluvy. Okresný súd vychádzal z celkových okolností, predmetu a účelu zmluvy, jej náležitostí, bral do úvahy povahu právneho úkonu i jeho obsah. Prihliadol napríklad na bod 19 zmluvy označený ako splátkový kalendár, v ktorom je uvedených 7 splátok, z ktorých prvá až šiesta splátka mala predstavovať 510,- eur titulom splátky úroku a až posledná siedma splátka vo výške 17.000,- eur titulom splátky istiny. Ide zjavne o neštandardný postup a nastavenie splácania úveru, keďže veriteľ si zabezpečí najprv úhradu odplaty (v danom prípade navyše neplatnej) a keď muselo byť z listín predložených žalovaným v rade 2/ zároveň zrejmé, že nebude v možnostiach a schopnostiach zaplatiť tak vysokú istinu úveru v jednej splátke. Uvedené potom evokuje pochybnosť aj o hlavnom dôvode zriadenia záložného práva k nehnuteľnosti žalobcov v prospech žalovaného v rade 2/, ktorý si týmto spôsobom plnenie zo zmluvy vopred zabezpečoval. Ďalej okresný súd vyslovil aj pochybnosti o platnosti článku 10 zmluvy označenom ako zmluvné pokuty, v ktorého bode 1/ je uvedené, že v prípade omeškania dlžníka so splatením úveru je veriteľ oprávnený odo dňa, kedy sa úver stal splatný, vyčíslť dlžníkovi zmluvnú pokutu vo výške 0,25 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania, čo predstavuje 91,25 % ročne. V tomto smere okresný súd odkázal na ust. § 53b Občianskeho zákonníka, v rozpore s ktorým boli dojednané spomínané sankcie. Napokon súd prvej inštancie uzavrel, že žalobcovia sa v zmysle uvedeného mohli domáhať na súde vyslovenia neplatnosti celej spotrebiteľskej zmluvy. Ďalej uviedol, že za neplatné dojednanie treba považovať aj bod 15 článku 18 spoločných ustanovení zmluvy, v ktorom je uvedené, že pokiaľ sa preukáže, že niektoré z ustanovení tejto zmluvy je neplatné alebo neúčinné, nemá takáto neplatnosť alebo neúčinnosť za následok neplatnosť alebo neúčinnosť ďalších ustanovení zmluvy alebo zmluvy samotnej. V takomto prípade sa obe zmluvné strany zaväzujú bezodkladne nahradiť takéto ustanovenie novým. To znamená, že veriteľ, ktorý zmluvu pripravuje, navyše formulárovú, môže do nej zapracovať akékoľvek dojednania a pre prípad, že sa na ne v budúcnosti možno i čírou náhodou príde, nahradia sa iným ustanovením, nespôsobia neplatnosť celej zmluvy, a to bez ohľadu na to, akej (či i podstatnej) náležitosti sa neplatnosť dotkne. Tu videl okresný súd opäť hrubú nerovnováhu v postavení strán a zjavne obchádzanie zákona zo strany dodávateľa. Pokiaľ ide o ďalší tvrdý dôvod neplatnosti zmluvy, na základe ktorého žalovaný v rade 2/ nekonal s odbornou starostlivosťou pri poskytovaní

úveru, okresný súd odkázal na ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého sa povinnosť veriteľa postupovať s odbornou starostlivosťou považuje za splnenú, pokiaľ je pohľadávka zo zmluvy zabezpečená, pričom v danom prípade bolo nesporné, že došlo aj k vzniku vedľajšieho zabezpečovacieho záväzku, a to v podobe zriadenia záložného práva. O trovách konania rozhodol okresný súd v zmysle princípu úspechu vo veci, a to podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, v dôsledku čoho priznal žalovanému v rade 1/ ako úspešnej strane nárok na náhradu trov konania voči žalobcom v rade 1/ a 2/ a zároveň žalobcom v rade 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rade 2/.

3. Proti rozsudku okresného súdu, čo do jeho výrokov II. a IV., podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v rade 2/, ktorý sa domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne zmeny tohto rozhodnutia tak, že bude žaloba v celom rozsahu zamietnutá a žalovanému v rade 2/ priznaná náhrada trov konania. Žalovaný v rade 2/ vo všeobecnosti namietal, že z hľadiska neplatnosti niektorej z neprijateľných podmienok uvedených v ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľskej zmluve je potrebné aplikovať ust. § 41 Občianskeho zákonníka o čiastočnej neplatnosti právneho úkonu. Pokiaľ by spotrebiteľská zmluva mohla naďalej existovať bez vytknutého nekalého dojednávania, je potrebné použiť na zmluvu ako celok ustanovenie o čiastočnej neplatnosti právneho úkonu. V takomto prípade by sa neplatnosť právneho úkonu týkala iba časti zmluvy, ktorú by podľa povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo okolností, za ktorých k nemu došlo, bolo možné oddeliť od jeho ostatného obsahu. Súd prvej inštancie považoval za neprijateľné ustanovenie úverovej zmluvy o výške úrokov z úveru a ustanovenie upravujúce dohodnutý spôsob vrátenia poskytnutého úveru a rozloženie splátok na šesť splátok úrokov a siedmu splátku, ktorá predstavuje splátku istiny. Žalovaný v rade 2/ vyslovil názor, že spôsob vrátenia úveru nie je podstatnou náležitosťou úverovej zmluvy v zmysle zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník a ani zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Zároveň dodal, že aj absenciu uvedených náležitostí samotný zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru, avšak nie absolútnou neplatnosťou úverovej zmluvy ako takej. Zákon o spotrebiteľských úveroch rovnako v žiadnom svojom ustanovení neurčuje, akým spôsobom majú byť rozložené jednotlivé splátky úveru na splátky úroku a splátky istiny, resp. žiadny spôsob takéhoto rozloženia zákon nezakazuje. Samotná úverová zmluva obsahuje splátkový kalendár a rozloženie splátok, ktoré umožňuje spotrebiteľom dlh splácať postupne v splátkach, a teda neobsahuje povinnosť spotrebiteľa vrátiť poskytnutý úver v celosti naraz, čo by bolo možné podľa žalovaného v rade 2/ chápať ako obchádzanie zákona. Úverová zmluva obsahuje podľa žalovaného v rade 2/ všetky podstatné náležitosti, aké zákon požaduje pre jej platnosť (záväzok veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka v jeho prospech peňažné prostriedky, určenie sumy týchto peňažných prostriedkov, záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky). Rovnako úverová zmluva spĺňa všetky náležitosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch. Judikatúra súdov zdôrazňuje, že pri posudzovaní otázky, či časť právneho úkonu postihnutého dôvodom neplatnosti možno oddeliť od ostatného obsahu tohto úkonu (§ 41 Občianskeho zákonníka), je potrebné dbať, aby bola rešpektovaná vôľa účastníkov právneho úkonu s prihliadnutím na účel, dosiahnutie ktorého strany sledovali. V danom prípade je nevyhnutné, aby súd pri posudzovaní otázky platnosti, resp. neplatnosti úverovej zmluvy ako celku prihliadal na skutočnosť, že žalobcovia ako spotrebiteľia v zmysle uzatvorenej úverovej zmluvy úver od žalovaného v rade 2/ v plnom rozsahu čerpali a tento po dlhšiu dobu aj splácali (čo v konaní nerozporovali ani žalobcovia), a preto vyslovenie absolútnej neplatnosti takejto zmluvy, ktorú obe zmluvné strany po dlhšiu dobu plnili a jej platnosť vôbec nespochybňovali, nie je aj vzhľadom na prejavenu vôľu účastníkov tejto zmluvy dôvodná. Žalovaný v rade 2/ navyše poukázal na rozpornosť odôvodnenia rozhodnutia, keď okresný súd konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy ako celku a zároveň odkazoval na čiastkové ustanovenia, ktoré trpeli vadami spôsobujúcimi ich neplatnosť. Podľa žalovaného v rade 2/ však okresný súd nezobral do úvahy skutočnosť, že pri posúdení namietaných zmluvných podmienok ako neprijateľných, avšak za súčasného zachovania platnosti zmluvy, t. j. pri aplikácii ust. § 41 Občianskeho zákonníka, by poskytnutý úver z úverovej zmluvy zostal bezúročný a bezpoplatkový a ochrana spotrebiteľa, ale súčasne aj práva veriteľa na vrátenie poskytnutej istiny, by boli rovnako zachované bez nutnosti vyhlasať úverovú zmluvu ako celok za absolútne neplatnú. Tiež poukázal na to, že počas celého súdneho konania navrhoval žalobcom uzavretie zmluvy tak, že by sa žalobcovia zaviazali uhradiť žalovanému v rade 2/ výlučne nesplatený zostatok istiny bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov, pričom uvedené žalobcovia odmietli. Žalovaný v rade 2/ mal za to, že uzatvorená úverová zmluva je platným právnym úkonom, pričom pri jej uzatváraní boli dodržané všetky zákonné podmienky a povinnosti, ktoré žalovanému v rade 2/ ako veriteľovi vyplývajú zo zákona o spotrebiteľských úveroch. Všetky zmluvné podmienky sú v zmluve vyjadrené

určito, jasne a zrozumiteľne, a preto nie je dôvod ich spochybňovať, či označovať za neprijateľné. Pred uzatvorením úverovej zmluvy zmluvné strany rokovali o jednotlivých zmluvných podmienkach a samotná zmluva je výsledkom konsenzu medzi nimi. Žalobcovia v súlade so zákonom obdržali štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, v rámci ktorých boli oboznámení s hlavnými vlastnosťami spotrebiteľského úveru, ako druh spotrebiteľského úveru, celková výška spotrebiteľského úveru, podmienky upravujúce čerpanie peňažných prostriedkov, rovnako si boli vedomí celkovej čiastky, ktorú budú musieť ako spotrebiteľia zaplatiť. Žalobcovia boli pred uzatvorením úverovej zmluvy riadne oboznámení zo strany veriteľa s ročnou percentuálnou mierou nákladov. Pokiaľ okresný súd hodnotil bod 15. článku 18 spoločných ustanovení úverovej zmluvy, nezobral do úvahy skutočnosť, že akákoľvek zmena úverovej zmluvy môže byť vykonaná len výlučne formou písomných dodatkov uzavretých medzi oboma zmluvnými stranami, takže je vylúčené, aby veriteľ sám, akýmkoľvek spôsobom bez súčinnosti s dlžníkmi jednostranne menil, alebo nahrádzal akékoľvek ustanovenia úverovej zmluvy.

4. Žalobcovia v rade 1/ a 2 sa k podanému odvolaniu nevyjadřili.

5. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného v rade 2/ proti rozsudku okresného súdu čo do jeho výrokov II. a IV. bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1, ods. 2, § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, t. j. vo výrokoch II. a IV., viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle ust. § 388 CSP zmenil vo výroku II. tak, že žalobu voči žalovanému v rade 2/ zamietol. V odvolaní nenašiel napadnutých výrokoch I. a III. ostatný rozsudok okresného súdu nedotknutý.

6. Predmetom sporu bolo v posudzovanej veci určenie neplatnosti úverovej zmluvy č. 246/12 zo dňa 13.12.2012 uzavretej medzi žalobcami v rade 1/ a 2/ a žalovaným v rade 2/, a to z dôvodu neprimeraných úrokov, ktorých výška mala podľa tvrdení žalobcov odporovať dobrým mravom a tiež zneniu ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia dotknutej úverovej zmluvy. Žalobcovia tiež argumentovali tým, že v čase uzatvárania zmluvy veriteľ nijako neskúmal schopnosť dlžníkov úver splácať.

7. Odvolací súd považoval za potrebné akcentovať skutočnosť, že právny vzťah sporových strán bol spotrebiteľským právnym vzťahom podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň vzťahom z úverovej zmluvy podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Je nepochybné, že civilnoprávna úprava nerieši otázku absencie dojednania o výške úroku ako podstatnej náležitosti zmluvy o úvere, z ktorého dôvodu je namieste vychádzať zo znenia ust. § 502 ods. 1 veta druhá a tretia Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Z uvedeného možno potom vyvodiť, že aj keby bolo v konaní zistené, že strany sporu si dohodli úroky vo výške, ktorá odporuje zákonu, nemožno z dôvodu neplatnosti takého zmluvného ustanovenia konštatovať neplatnosť zmluvy ako celku, pretože zákon uvedené rieši povinnosťou platiť tzv. obvyklé úroky (čo napokon vyjadruje aj znenie ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka). Inak povedané, absencia ustanovenia úrokov v zmluve o úvere (resp. ich neplatné dojednanie), nemôže nikdy viesť sama o sebe ku konštatovaniu neplatnosti zmluvy v celosti. Aj pri zistení nezákonného ustanovenia zmluvy v časti úrokov, by v danom prípade teda bolo možné vychádzať zo znenia ust. § 41 Občianskeho zákonníka a nanajvýš konštatovať čiastočnú neplatnosť právneho úkonu. Uvedená argumentácia následne viedla odvolací súd aj k záveru o neopodstatnenosti tvrdení žalobcov o výkone práva veriteľa v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pretože pokiaľ kritériá pre určenie výšky úrokov sú stanovené priamo zákonom (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, § 502 ods. 1 veta druhá a tretia Obchodného zákonníka), potom niet žiadneho dôvodu uvažovať o aplikácii princípu dobrých mravov, pretože by to znamenalo, že samotná právna norma nerešpektuje pravidlá morálky.

8. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku prijal záver o neprimeranosti dojednaných úrokov v spornej úverovej zmluve, pričom následne odkazujúc na ďalšie (podľa jeho úsudku neoddeliteľné) časti zmluvy dospel k záveru o neplatnosti zmluvy ako celku. Keďže odvolací nezistil dôvod na konštatovanie neplatnosti zmluvy z dôvodu nezákonnosti úrokov z úveru v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, resp. ich rozporu s dobrými mravmi, potom bolo bezpredmetné skúmať ďalšie časti zmluvy,

ktoré by mohli mať spojitosť so spornou dohodou o úrokoch. Bez ohľadu na tento záver však treba podotknúť, že spôsob splácania úveru, či dohoda o sankciách, na ktoré poukázal súd prvej inštancie, nevykazujú také znaky, ktoré by mali viesť k záveru o ich neoddeliteľnosti od dohody o úrokoch, preto aj v tejto časti nebola argumentácia súdu prvej inštancie správna. Rovnako ak uzavrel, že vadami trpí aj tá časť zmluvy, ktorá zaväzuje strany nahradiť neplatné či neúčinné ustanovenie zmluvy, nemožno jeho posúdenie považovať za náležité, keďže akákoľvek zmena zmluvy je vždy viazaná na súhlas jej účastníkov a nemôže vzniknúť bez zhodných prejavov vôle, teda aj vôle spotrebiteľov.

9. Pokiaľ žalobcovia uvádzali, že veriteľ pri uzatváraní zmluvy neskúmal ich schopnosť splácať úver, aj pri zistení takejto skutočnosti, uvedené nemôže mať za následok neplatnosť zmluvy (nedodržanie povinností v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch má svoj dôsledok vyjadrený v § 11 ods. 2 uvedeného predpisu).

10. Pre úplnosť sa žiada upriamiť pozornosť aj na súdnu prax, ktorá akcentuje potrebu preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu, nie jeho neplatnosti (nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014).

11. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku II. z dôvodu, že tu neboli zistené podmienky pre konštatovanie neplatnosti spornej úverovej zmluvy.

12. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 396 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, pričom vychádzal z plného úspechu žalovaného v rade 2/ v spore, ktorému sú povinní žalobcovia v rade 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nahradiť trovy konania tak na súde prvej inštancie, ako aj trovy odvolacieho konania. O výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súdny úradník súdu prvej inštancie.

13. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).